

SỐ 575

KINH ĐẠI PHƯƠNG ĐĂNG TU-ĐA-LA VƯƠNG

*Hán dịch: Đời Nguyên Ngụy, Tam tạng Bồ-đề-lưu-chi,
người Thiên Trúc.*

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại vườn trúc Ca-lan-đà, thuộc thành Vương xá, cùng với đông đủ chúng đại Tỳ-kheo Tăng một ngàn hai trăm năm mươi vị và chúng Đại Bồ-tát.

Bấy giờ, vua Tần-bà-sa-la, nước Ma-già-đà, ra khỏi thành Vương xá, đi đến tinh xá ở vườn trúc Ca-lan-đà. Vua Tần-bà-sa-la đến chỗ Đức Thế Tôn, đảnh lễ sát chân, nhiễu quanh Phật ba vòng, rồi ngồi sang một bên. Khi ấy, Đức Thế Tôn hỏi vua:

–Đại vương! Như người nằm mộng, thấy nhiều người cùng các thể nữ vui chơi. Khi người đó tỉnh dậy, nhớ lại mọi người và thể nữ trong mộng. Đại vương, ý đại vương nghĩ sao? Như vậy các thể nữ ở trong mộng có thật không?

–Dạ thưa Thế Tôn, không thật.

–Đại vương! Ý đại vương nghĩ sao? Người trong mộng thấy thể nữ và mọi người vui chơi, thức dậy nhớ lại, như vậy người ấy có trí không?

–Thưa Thế Tôn! Dạ không. Vì sao? Vì trong mộng tất cả mọi người và thể nữ đều không. Mọi người và thể nữ đã không có, làm gì là có chuyện cùng nhau vui chơi.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật bảo:

–Người phạm phu cũng lại như vậy. Mắt thấy sắc đẹp lại sinh yêu mến tham đắm. Đã sinh yêu mến tham đắm mà còn khởi tâm ham muốn. Đã khởi tâm ham muốn lại khởi nghiệp sân si, tạo nghiệp cho thân, khẩu, ý. Những nghiệp ấy tạo ra rồi lại diệt, diệt rồi không dựa nơi phương Đông mà trụ, không dựa nơi phương Nam mà trụ, không dựa nơi phương Bắc mà trụ, cũng không dựa nơi phương Tây mà trụ. Cả bốn hướng và trên, dưới cũng như thế. Đến khi qua đời, hành thức cùng diệt, ý người ấy hiện tiền. Đại vương! Như vậy hành thức tự tạo nghiệp, tất nhiên phải thọ nhận hết nghiệp ấy. Đại vương! Giống như người tỉnh mộng, không thấy thể nữ và mọi người. Khi hành thức diệt, thức đầu tiên sinh: hoặc sinh lên cõi trời, hoặc sinh làm người, hay sinh nơi địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh.

Đại vương! Vì thức đầu tiên không dứt nơi sự nối tiếp nhau của tự tâm, nên phải thọ quả báo mà sinh trong những cảnh ấy. Quán các pháp sinh diệt, chỉ có một pháp từ đời này đến đời vị lai. Đại vương! Như vậy khi hành thức hết gọi là diệt, thức đầu tiên khởi lên gọi là sinh. Lúc hành thức diệt thì đi không có chỗ đến. Thức đầu tiên sinh cũng không từ đâu mà lại. Vì sao? Vì tánh của thức là lia. Đại vương! Hành thức là hành thức không. Khi diệt là diệt nghiệp không. Thức đầu tiên là thức đầu tiên không, khi sinh là sinh nghiệp không. Quán tất cả nghiệp quả không có tan, hoại.

Đại vương nên biết! Do tâm của thức đầu tiên liên tục, không đoạn mà thọ nhận quả báo.

Đức Thế Tôn liền nói kệ:

*Tất cả chỉ tên gọi
Do tưởng mà phân biệt
Tên gọi nói phân biệt
Nhưng tất cả đều không.
Dùng mỗi mỗi tên gọi
Nói ra được nhiều pháp
Trong pháp không như vậy
Pháp ấy, tương các pháp.
Tên gọi, tên gọi không
Tên gọi là tên gọi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Các pháp không tên gọi
Dùng tên gọi mà nói.
Pháp ấy chẳng thực có
Do phân biệt mà sinh
Phân biệt đó cũng không
“Không” do phân biệt nói.
Tất cả phàm phu nói
Và mắt thấy sắc tướng
Thế gian vọng phân biệt
Chấp giữ cho là thật.
Phật nói các pháp này
Nhiều duyên hợp nên thấy
Đó là thứ tự hành
Là nói Đệ nhất nghĩa.
Mắt chẳng thấy được sắc
Ý không biết các pháp
Đó chính là chân lý
Thế gian không thể biết.*

Bấy giờ, vua Tần-bà-sa-la nước Ma-già-đà, cùng tất cả chúng Trời, Người, A-tu-la, Càn-thát-bà nơi thế gian... nghe Phật giảng nói kinh xong, thấy đều vui vẻ.

